

כיוצא בו, ואית ליה לר' עקיבא אוכל מטמא אוכל, ואי אפשר לומר כן, משום דלא אשכחן לה בהדיא, ועל ידי הדחק נאמר, ואם כן, כי אקשי לעיל והא אין אוכל מטמא אוכל, ודחיק בפשיה ואוקמה מדרבנן טמא - נימא כר' עקיבא סבירא ליה, דהא ר' עקיבא גופיה איירי ביה והוסיף עדות על עדותו, ולקמן דקאמר לא כך היה, ולא מצי לדחוויה אלא על ידי טעם זה: לא מצינו טומאה עושה כיוצא בה - הרי מצינו לר' עקיבא, ועוד: בהדיא אמר לקמן בההוא יטמא לטמא את המשקין, ולא אוכל כיוצא בו.

והבא - גבי יטמא דמשקין, דקאמר ר' יוסי דמטמא אוכל היכי דריש ליה ר' יוסי, דמוקי ליה לטמא אוכל ולא לטמא משקה כיוצא בו, ולא כלי? וכל משקה אשר ישתה בכל כלי - אם היה המשקה הזה בתוכו של כלי חרס, דהא עלה קאי יטמא, ודריש ביה - יטמא - לטמא את האוכל.

לא מצינו טומאה שעושה כיוצא בו - כדאמרין לקמן, דלהכי קרינא יטמא, למימר דהוא טמא ואין עושה כיוצא בו.

ואי סלקא דעתך - האי יטמא דכתיב במשקה בסיפיה דקרא, לטמא משקים קאמר, ויטמא דרישא דכתיב גבי אוכל - על כרחך לטמא משקין מוקמי ליה לקמיה, דהכתיב לעיל מהאי קרא טמא הוא ואמרין: הוא טמא, ואין עושה כיוצא בו, ומדאיצטרך למעוטי אוכל - מכלל דמשקין מטמאי, אם כן יטמא למה לי, ליערביניהו ונכתביניהו כו'.

ואימא - יטמא דסיפא - לטמא את הכלים, ואמאי קאמר ר' יוסי לכלים טהור? ומה כלי - שטימא את המשקה הזה - לא יוכל לטמא את הכלי, כדאמר לקמן כל אשר בתוכו יטמא מכל האוכל - אוכלין ומשקין מיטמאים מאויר כלי חרס, ואין כלים מיטמאים מאויר כלי חרס, משקין אלו, שבאין מחמת כלי - אינו דין כו'.

ואימא כי לא מטמאו משקין הבאים מחמת כלי - דבהאי קל וחומר הוא דנפקא לן דאין משקה מטמא כלי, (אימא כי לא מטמאו משקין כלי) הני מילי - משקין הבאין מחמת כלי, אבל משקין שנגעו בשרץ - יטמאוהו.